

LOŠA KARMA

DAVID ZAFIR

Prevela s nemačkog
Irena Lea Janković

Laguna

PRVO POGLAVLJE

Dan kada sam umrla zaista nije bio zabavan. Ne zbog moje smrti. Tačnije rečeno: jedva da je dospela na šesto mesto najlošijih trenutaka toga dana. Na petom mestu bio je trenutak kada me je Lili sanjivo pogledala i upitala: „Mama, zašto danas ne ostaneš kod kuće? Pa ipak, rođendan mi je!“

Na ovakvo pitanje sinuo mi je sledeći odgovor: „Da sam pre pet godina znala da će se u istom danu poklopiti tvoj rođendan s dodelom *Nemačke televizijske nagrade*, pobrinula bih se da ranije dođeš na svet. Carskim rezom!“

Umesto toga, tiho sam joj rekla: „Žao mi je, zlato.“ Lili je tužno grickala rukav svoje pižame sa pajacima. Kako više nisam mogla da podnesem njen žalostiv pogled, brzo sam dodala čarobnu rečenicu, koja razvedri svako dečje lice: „Hoćeš li da vidiš svoj rođendanski poklon?“

Ni sama ga nisam videla. Aleks je morao da ga obezbedi, jer, zbog gomile poslova u redakciji, poslednjih meseci nisam odlazila u kupovinu. Nije mi nedostajala. Ništa me nije tako nerviralo kao gubljenje dragocenog vremena po redovima

na kasi u samoposluzi. Nisam morala da odlazim da kupim čak ni one lepe stvari u životu, od odeće, preko cipela, do kozmetike. Dobijala sam ih od najpoznatijih firmi zahvaljujući tome što sam ja, Kim Lange, voditeljka najgledanijeg nemačkog političkog tok-šoua. U skladu s tim, *Gala* me je proglasila najbolje odevnom ženom u tridesetim. Neki drugi veliki bulevarski časopis opisao me je manje laskavo, kao „krupnu brinetu s očigledno predebelim butinama“. Bila sam u zavadi s časopisom, jer sam im zabranila objavljivanje slike moje porodice.

„Ovde je mala slatka gospođica, koja želi svoj poklon“, povikala sam kroz kuću. Iz bašte se začuo odgovor: „Onda neka mala slatka gospođica izađe ovamo!“ Uzela sam uzbuđenu ćerku za ruku i rekla joj: „Ali prvo obuj kućne patike.“

„Neću“, uzjogunila se Lili.

„Prehladićeš se!“, opomenula sam je, ali mi je ona samo odgovorila: „Nisam se ni juče prehladila, iako ih nisam obula.“

Pre nego što sam uspela da pronađem razuman protivarument za ovu teško shvatljivu, ali čvrstu, dečju logiku, Lili je već izašla bosa u baštu, blistavu od jutarnje rose.

Duboko uzdahnuvši, izašla sam za njom pomalo utučena. Mirisalo je na još-malo-i-eto-proleća. S pomešanim osećanjima ponosa i zbunjenosti, radovala sam se po hiljaditi put što sam svojoj ćerki omogućila divnu kuću s ogromnom baštom u Potsdamu, iako sam ja odrasla u berlinskom soliteru. Našu baštu činile su tri žardinjere s ponekim cvetom dan-i-noć, s nekoliko muškati i s opušcima.

Aleks je čekao Lili s kavezom koji je napravio za morsko prase. Za svoje godine, a ima trideset tri, izgleda još uvek prokleta dobro – nešto kao mlađa verzija Breda Pita, ali srećom,

bez onog dosadnog zavodljivog pogleda. Ne bih više toliko marila za njegov izgled i da je među nama bilo sve okej. Ali nažalost, naša veza u ovom trenutku bila je stabilna koliko i Sovjetski Savez 1989. godine, s identičnom budućnošću.

Aleks nije mogao da prihvati da je oženjen uspešnom ženom, a ja se nisam mirila s činjenicom da živim s obeshrenim muškarcem-domaćicom. Iz dana u dan sve više ga je ubijalo što je morao da sluša majke na dečjem igralištu: „To je taaako diiivno kada se muškarac bavi detetom, umesto da juri za uspehom.“

U skladu s tim, naši razgovori često bi počinjali ovako: „Važniji ti je posao od nas“, a još češće su se završavali sa: „To boli, upravo si bacila tanjir, Kim!“

Ranije bi posle toga usledio seks pomirenja. Sada ga već tri meseca nismo uopšte upražnjavali, što je bilo šteta, jer se kretao od uobičajenog do izvanrednog, zavisno od toka dana. Time ujedno hoću da naglasim da seks koji sam imala pre Aleksa nije bio razlog za unutrašnje ovacije.

„Evo tvog poklona, predivna devojčice“, rekao je Aleks s osmehom i pokazao na morsko prase koje je mrdalo njuškicom u kavezu. Lili je oduševljeno povikala: „Morsko prase!“ Ispravila sam je u sebi, užasnuta: „Prokleta trudno morsko prase!“

Dok je Lili s oduševljenjem posmatrala svog novog kućnog ljubimica, uhvatila sam Aleksa za rame i povukla ga u stranu.

„Životinja je upravo na putu da se razmnoži“, rekla sam mu.

„Ne, Kim. Samo je debeljuškasta“, odvratio je.

„Gde si je nabavio?“

„Na nekoj opštoj životinjskoj farmi“, stigao je drzak odgovor.

„Zašto je nisi kupio u pet šopu?“

„Jer životinje tamo vrte točak, kao oni tvoji tipovi s televizije.“

Beng! Trebalo je ovo da me pogodi. I pogodilo me je. Uzdahнула sam, pogledala sam na sat i prosiktala: „Ni trideset sekundi.“

„Šta 'ni trideset sekundi?'“, uzrujano je upitao Aleks.

„Nisi razgovarao sa mnom ni trideset sekundi, a već si mi prebacio što danas idem na dodelu nagrade.“

„Ništa ti ne prebacujem, Kim. Samo dovodim u pitanje tvoje prioritete“, odvratio je.

Sve ovo me je uzrujalo do ludila, jer bi mi bilo drago da je mogao da pođe sa mnom na dodelu televizijske nagrade. Naposletku, bio je to, u neku ruku, najznačajniji trenutak moje karijere. Pa do đavola, barem tada bi trebalo da je muž uz mene! Ali teško da sam mogla da stavim pod znak pitanja njegove prioritete, jer svi su bili vezani za proslavu Lilinog rođendana.

Zato sam samo jetko rekla: „Glupavo morsko prase ipak je trudno!“

Aleks je suvo odvratio: „Napravi mu test za trudnoću“ i otišao do kaveza. Gledala sam besno za njim, dok je uzimao morsko prase i spuštao ga u ruke presrećnoj Lili. Oboje su ga hranili maslačkom. Stajala sam pored njih. Bila sam u izvesnoj meri po strani, gde je sve češće bilo moje stalno mesto unutar naše male porodice. To nije bilo prijatno.

Stojeći tako, nisam mogla a da ne pomislim na svoj test za trudnoću. Kada mi je izostala menstruacija, uspela sam to da ignorišem šest dana gotovo nadljudskim naporima. Sedmoga dana sjurila sam se odmah ujutru u apoteku s jedinom mišlju: „Sranje, sranje, sranje.“ Kupila sam test za trudnoću i s njim dojurila kući. Obuzeta nervozom, ispustila sam ga u klozet. Otrčala sam ponovo u apoteku i kupila drugi. Stuštila sam se do kuće i pomokrila se na štapić. Morala sam da sačekam minut.

Bio je to najduži minut u mom životu.

Minut kod zubara stvarno je dug. Minut *Muzikantenštadla*¹ još je duži. Ali minut koji je potreban budalastom testu za trudnoću da se odluči hoće li ili neće imati i drugu crtu, najteža je proba strpljenja na svetu.

Međutim, meni je bilo još teže da pogledam tu drugu crtu.

Pomislila sam na prekid trudnoće, ali takvu misao gotovo da nisam mogla da podnesem. Videla sam kako je moja najbolja drugarica Nina morala to da uradi kao devetnaestogodišnjakinja, posle našeg godišnjeg odmora u Italiji, i koliko je propatila zbog toga. Bilo mi je jasno da bih mnogo teže nego Nina izašla na kraj s grižom savesti i pored sve čvrstine koju sam stekla kao voditeljka tok-šoua.

Narednih devet meseci bilo mi je poljuljano samopouzdanje: kada me je hvatala panika, Aleks se neverovatno požrtvovano brinuo o meni. Izuzetno se radovao detetu. U neku ruku, to me je ljutilo, jer sam se tim pre osećala kao nebrižna trudnica.

Čitav proces trudnoće bio je za mene potpuno nestvaran, uključujući ultrazvuk i meškoljenje u stomaku. Ali činjenica da u meni raste čovečuljak, činila me je, pomalo i samo povremeno, srećnom.

Veći deo vremena provodila sam boreći se s mučninom i hormonskim oscilacijama, ali i s kursevima za trudnice na kojima je trebalo „upoznati svoju matericu“.

Šest nedelja pre porođaja prestala sam da radim. Na našoj sofi, shvatila sam kako su se osećali nasukani kitovi. Dani su bili dugi, a kada mi je pukao vodenjak verovatno bih osetila

¹ *Musikantenstadl*, nemački dugogodišnji muzički šou koji se prikazuje uživo na državnoj televiziji. (Prim. prev.)

čak i olakšanje što se to konačno desilo, da upravo nisam bila u redu na kasi u samoposluzi.

Kao što mi je preporučio lekar za takav slučaj, odmah sam legla. Na hladan pod. Kupci oko mene propratili su to komentarima poput: „Nije li ovo Kim Lange, *ona* voditeljka“, „Meni je svejedno, važno mi je da otvore drugu kasu!“ i „Srećna sam što ne moram baš ja da čistim ovaj svinjarluk.“

Kola hitne pomoći stigla su tek posle dvadeset tri minuta. Dala sam u međuvremenu nekoliko autograma i morala sam da objasnim kasirki da ima iskrivljenu sliku o čitačima vesti. („Ne, nisu svi pederi.“)

Po dolasku u porodilište, započeo je dvadesetpetočasovni porođaj. Između stravičnih trudova, babica me je hrabrila: „Budite pozitivni. Poželite dobrodošlicu svakom narednom bolu!“ U tom ludilu od bolova, pomislila sam: Ako sada ovo preživim, ubiću te, glupačo!

Verovala sam da ću umreti. Bez Aleksa i njegovog umirujućeg tona, teško da bih uspešno prebrodila sve ovo. Stalno je ponavljao odlučnim glasom: „Uz tebe sam. Uvek!“ Stezala sam mu ruku tako snažno da nije mogao da je pomera nedeljama posle toga. (Bolničarke su mi kasnije otkrile da uvek ocenjuju s koliko nežnosti se muškarac ophodi prema svojoj ženi u stresnim trenucima porođaja. Aleks je dobio senzacionalnu ocenu, 9,7. (Prosečna je inače iznosila 2,73.)

Kada su mi lekari, posle svih muka, položili smežuranu Lili na stomak, svi bolovi su bili zaboravljeni. Nisam mogla da je vidim, jer su me lekari još uvek zbrinjavali, ali sam osećala njenu meku, naboranu kožu. Bio je to najsrećniji trenutak u mom životu.

Sada, pet godina kasnije, Lili je stajala preda mnom u bašti, a ja nisam mogla da slavim s njom rođendan. Morala sam da otputujem u Keln, na dodelu televizijske nagrade.

Progutala sam knedlu i teška srca prišla ćerkici, koja je upravo smišljala ime za morsko prase. („Zvaće se ili Pipi, ili Piphen, ili Barbara.“) Poljubila sam je i obećala joj: „Provešću sutra čitav dan s tobom.“

Aleks je to bagatelno prokomentarisao: „Ako dobiješ svoju nagradu, davaćeš intervju celog dana.“

„Ionako ću biti s Lili u ponedeljak“, odvrtila sam besno.

„Imaš sastanak redakcije“, kontrirao je Aleks.

„Propustiću ga.“

„Aha, najverovatnije“, rekao je uz sarkastičan osmeh, koji je duboko u meni probudio želju da mu gurnem šipku dinamita u usta. Dodao je: „Nikada nemaš vremena za malenu.“

Kada je Lili to čula, njen tužan pogled je govorio: „Tata je u pravu.“ Pogodilo me je to do srži. Tako snažno, da sam zadrhtala.

Pomilovala sam je nesigurno po kosi i rekla: „Kunem ti se nebom i zemljom, provešćemo uskoro divan dan zajedno.“

Blago se nasmešila. Aleks je hteo nešto da kaže, ali sam ga pogledala tako prodorno da se mudro predomislio. Možda je u mojoj očima pročitao fantaziju o šipki dinamita. Još jednom sam čvrsto zagrlila Lili. Uputila sam se preko terase* u kuću. Uzdahnula sam duboko i naručila taksi za aerodrom.

U tom trenutku, nisam imala pojma koliko će mi biti teško da ispunim zakletvu datu Lili.

* Iz Kazanovinih sećanja: „U svom sto trinaestom životu kao mrav, otišao sam s nekom trupom na zemljinu površinu. Po nalogu kraljice, trebalo je da ispitamo teren oko carstva. Marširali smo po nesnosnoj vrelini i po kame-nju užarenom od sunca, kada se u sekundi ovo pomračilo na gotovo apokaliptičan način. Oči su mi tražile nebo, kada sam ugledao đon ženske sandale koji se nezadrživo spuštao na nas. Bilo je to kao da nam se nebo sručilo na glavu. Pomislio sam: Umreću ponovo, jer neko ljudsko biće nedovoljno pazi na svoje korake.“

DRUGO POGLAVLJE

Na četvrtom mestu najgorih trenutaka toga dana bio je moj pogled u ogledalo aerodromskog toaleta. Trenutak nije bio loš zato što sam ponovo zaključila da imam isuviše bora oko očiju za ženu od trideset dve godine, niti zato što se moja kosa, nalik slami, uporno protivila da stoji kako valja – za to sam imala termin kod svoje stilistkinje Lorelaj, dva sata pre dodele televizijske nagrade. Bio je to loš trenutak, jer sam sebe uhvatila kako se pitam hoću li biti dovoljno privlačna za Danijela Kona.

Danijel je takođe bio nominovan za nagradu u kategoriji *Najbolje vođena informativna emisija*. Pratio ga je glas izuzetno zgodnog muškarca, koji je, za razliku od većine voditelja u našoj zemlji, posedovao prirodan šarm. Danijel je bio svestan kakav je utisak ostavljao na žene i to je koristio s velikim zadovoljstvom. Kad god bi me srećo na nekoj medijskoj zabavi, pogledao bi me pravo u oči i rekao: „Odustao bih od drugih žena, kada bi me samo pogledala.“

Naravno, rečenica je bila istinita koliko i izjava da na Južnom polu ima ružičastih slonova.

Međutim, deo mene želeo je da je to istina. Naredni deo u meni sanjao je o tome da dobijem televizijsku nagradu, potom kliznem kraj njegovog stola, suvereno i s lakim pobeđničkim osmehom, a da tokom te iste noći imamo višesatni divlji seks. Trajao bi sve dotle dok nam uprava hotela ne bi pokucala na vrata, jer se neka rok grupa u blizini žali na buku.

Većim delom sebe osećala sam mržnju prema razmišljanjima pomenuta dva dela. Ukoliko završim u Danijelom u krevetu, novine će sigurno dići prašinu zbog afere. Aleks će zahtevati razvod, a ja ću kao nebrižna majka definitivno slomiti srce svoje male Lili. Želja da spavam s Danijelom pripremala mi je grižu savesti, zbog koje neću poželeti da se pogledam u ogledalo narednih dvadeset godina.

Brzo sam obrisala ruke. Napustila sam aerodromski toalet i uputila se prema kapiji. Tamo me je čekao Benedikt Karstens s preteranim: „Ovo će biti naš dan, dušo!“ Štipnuo me je za obraz.

Uvek besprekorno odeven, Karstens, moj šef – urednik i pokrovitelj – nešto kao lični majstor Joda, samo što je ovaj bolje govorio nemački. Otkrio me je u berlinskoj radio-stanici u kojoj sam radila posle studija. Tamo sam na početku bila samo beznačajna redaktorka. Ali jednog nedeljnog jutra, voditelj se nije pojavio na poslu. Tokom ture po diskotekama prethodne noći, izneo je turskom vrataru teoriju da je ovome majka kučka.

Zbog naknadno indisponiranog kolege, morala sam iznenada da idem u „etar“ i da po prvi put u životu izgovorim: „Dobro jutro, tačno je šest časova.“ Od tog trenutka postala sam zavisnik. Dopalo mi se skakanje adrenalina pri crvenom svetlu. Pronašla sam sebe!

Karstens je pratio moj rad nekoliko meseci. Naposletku me je potražio i rekao: „Imaš najlepší glas koji sam ikada čuo“, i dao mi je posao u najgledanijoj nemačkoj televizijskoj stanici. Naučio me je kako da se ponašam pred kamerama, kao i ono što je najvažnije u ovom poslu: kako da istisnem svoje kolege. Uz njegovu pomoć, postala sam pravi majstor u ovoj disciplini i u redakciji sam važila za *onu, koja ne samo*

što ide preko leševa, nego ih pri tom i zdušno gazi. Međutim, ako je to bila cena mog životnog opredeljenja, bila sam rada i da je platim.

„Da, ovo će biti naš dan“, rekla sam Karstensu s usiljenim osmehom. Pogledao me je i upitao: „Dušo, da l' se s tobom nešto dešava?“ Mogla sam da dam pogrešan odgovor: da, želim da spavam s Danijelom Konom iz konkurencije, ali samo sam rekla: „Ne. Sve je uredu.“

„Ne moraš da se pretvaraš. Tačno znam šta ti je“, odvratio je.

Obuzela me je panika. Zna li za mene i Danijela Kona? Je l' primetio kako mi se ovaj udvarao na prijemu u vladi? Da li je video kako sam tada porumenela, poput neke gospođe koju bi Robi Vilijams izveo na koncertnu binu?

Karstens se nasmejao: „I ja bih bio uzbuđen na tvome mestu. Nije svaki dan nominacija za televizijsku nagradu.“ Na tren sam osetila olakšanje. Nije se radilo o Konu. Ali već sledećeg trenutka progutala sam knedlu. Stvarno, bila sam isuviše nervozna, čak i ako je bila u pitanju samo griža savesti zbog Lili, što mi je već obeležilo jutro. Uzrujanost je sada ponovo nastupala punom parom: hoću li večeras dobiti nagradu? Da li će kamere zabeležiti moje lice blistavo od zadovoljstva, ili ću ujutru osvanuti u nedeljnoj štampi samo kao „krupna gubitnica s očigledno predebelim butinama“?

Prsti se nervozno približiše ustima, ali u poslednjem trenutku sprečila sam zube da grickaju nokte.

Kada smo stigli u Keln, otišli smo u *Hajat*, luksuzni hotel u kojem su bili smešteni svi kandidati za nacionalnu televizijsku nagradu. Bacila sam se na udoban krevet u svojoj sobi i ritmično, u deliću sekunde, menjala televizijske kanale, pri

čemu sam naišla na „pej ti-vi“. Upitala sam se ko do đavola daje dvadeset dva evra za porno-film pod naslovom *Plešem za spermu*.

Odlučila sam da na oltar ovog pitanja ne prinosim isuviše sivih ćelija, već da odem u hotelsku salu i popijem neki od kineskih umirujućih čajeva s blagim ukusom riblje supe.

Pijanista u holu svirao je baladu Ričarda Klajdermana tako iritirajuće, da sam zamislila kako smo on i ja u nekom salunu na Divljem zapadu: on je svirao svoju melodiju, a ja sam okupljala grupu za linčovanje.

Baš kada sam sa svojim momcima organizovala smolu i perje kod kovača u Dodž Sitiju, najednom sam ugledala... Danijela Kona.

Prijavljivao se na recepciji. Puls mi se ubrzao. Jednim delom sebe nadala sam se da me je Kon video. Drugi deo mene se čak molio da sedne kraj mene. Ali veći deo u meni pitao se kako da stiša ova dva glupa dela koji bi mogli da mi poremete čitav život.

Danijel me je zaista ugledao i nasmešio mi se. Deo mene koji je to želeo oteo se kontroli i ushićeno uzviknuo – kao Kamenko – „jupi dupi du!“

Danijel mi je prišao i seo za sto s ljubaznim: „Haj, Kim“. Deo koji se molio za to, pridružio se prvom i zapevali su „O, hepi dej!“

Kada je treći deo hteo da protestuje, zgrabila su ga ona dva, prignječila ga i prosiktala: „Začepi konačno gubicu, prokleti kvarišo!“

„Već si uzbuđena zbog ovoga večeras?“, upitao je Danijel. Pokušala sam da prikrijem nervozu i da dam već spreman odgovor. Nakon duge sekunde odvrtila sam: „Ne“,

zaključivši da je odgovor po pitanju spremnosti ostao na nivou želja.

Danijel je opušteno rekao: „I ne moraš, jer sigurno pobeđuješ.“ Rekao je to tako šarmantno, da sam gotovo poverovala da to i misli. Ali sigurno je bio ubeđen da će on dobiti nagradu.

„Ako pobediš, moraćemo da nazdravimo“, rekao je.

„Moraćemo“, odvrtila sam. Odgovor nije bio baš briljantan, ali sam uspela nekako da izgovorim čitavu reč. Bio je to mali pomak po pitanju samopouzdanja.

„Nazdravićemo i ako pobedim ja?“, upitao je Danijel.

„Naravno“, odvrtila sam pomalo drhtavim glasom.

„Onda će to svakako biti lepo večer.“

Danijel je ustao očigledno zadovoljan. Dobio je šta je hteo. Rekao je: „Sori, odoh da se osvežim.“

Gledala sam za njim. Osmotrla mu zadnjicu, zamišljala ga pod tušem i pri tom ipak grickala nokat.

„Šta ti se desilo s noktom? Izgleda kao da si došla iz gladi“, upitala me je stilibistkinja Lorelaj, kada sam se pojavila u frizerskom salonu hotela. Pored mene se okupila čitava gomila žena iz branše: glumice, voditeljke, pratilje javnih ličnosti. Nijedna od njih nije bila nominovana za nagradu. Bilo im je samo do toga da prilikom ovog događaja „videti i biti viđen“, podbodu konkurenciju. Sve redom poželele su mi mnogo sreće, što naravno nisu ozbiljno mislile, kao ni ja kada sam im govorila: „Izgledaš predivno“, ili: „Nokti su ti prelepi“, ili: „Preteruješ, nos ti nije kao motka nasred uzletišta za helikoptere.“

Tako smo blebetale sve dok u salon nije kročila Sandra Keling.

Sandra je izgledala kao četvrtoplasirana na izboru dvojnice Sabine Kristijansen². Bila je pre mene voditeljka istog tok-šoua. Dobila sam njen posao jer sam bila bolja i vrednija od nje i zato što sam šefu uzgred napomenula da ova ima problemčić s kokainom.

Svako u ovom salonu znao je da Sandra i ja od tada gajimo neprijateljstvo, kakvo se viđa samo u američkim sapunicama, te su sve žene prestale da čavrljaju i upiljile se u nas. Očekivale su gorku svađu između dve hijene ispunjene mržnjom. Ujedno su se i radovale tome.

Sandra je prosiktala. „Ti si dno.“

Nisam joj odgovorila. Umesto toga, fiksirala sam je. Dugo. Odlučno. Ledeno. Temperatura u prostoriji spustila se barem za petnaest stepeni.

Sandra je počela da drhti. Buljila sam i dalje u nju, sve dok više nije mogla da izdrži. Napustila je salon.

Žene su nastavile da brbljaju. Lorelaj mi je sredila frizuru. Moj odraz u ogledalu zadovoljno se smešio.

Kada je Lorelaj završila svoj posao, kosa mi je perfektno stajala, a bore oko očiju ispod šminke mogli su da otkriju jedino arheolozi. Čak i moj izgrizen nokat bio je sakriven ispod veštačkog. Sada je još jedino nedostajala haljina, koja je trebalo da mi se isporuči pravo u sobu. *Versače* haljina! Radovala sam joj se kao dete zvečki! Sigurno je koštala više nego neki manji automobil, a modna kuća mi ju je naravno poklonila za ovu priliku. Već sam je probala u nekom berlinskom butik i bila sam čvrsto ubeđena da ću večeras nositi

² Sabine Christiansen (1957), nemačka televizijska voditeljka, novinarka i producentkinja. (Prim. prev.)

najlepšu haljinu na svetu. Bila je predivne crvene boje. Blago mi je prijanjala uz telo, čineći mi grudi većim i prikrivajući mi butine – šta bi žena još htela od neke haljine?

Sedela sam u svojoj sobi radujući se unapred, ponosna na sebe što sam dospela tako visoko: od deteta iz stambene zgrade u kojoj bi možda mislili da je *Versače* neki italijanski fudbaler, do uspešne voditeljke političkog tok-šoua. Za dva sata možda ću primiti nacionalnu televizijsku nagradu, odevena u čarobnu *Versače* haljinu. Danijel Kon strgnuće je s mene iste noći, posle čega ćemo imati divlji seks...

U tom trenutku zazvonio mi je mobilni telefon. Bila je to Lili. Prekrio me je cunami griže savesti: Lili je čeznula za mnom, a ja sam maštala kako ću prevariti muža, njenog oca!

Rođendanska proslava bila je u punom jeku i Lili je radošno brbljala: „Prvo smo skakali u vrećama, onda smo trčali s jajima, a potom smo se gađali tortama, ali bez torti.“

„Gađanje tortama bez torti?“, upitala sam zbunjeno.

„Prskali smo se kečapom... i majonezom... i gađali smo se sa špagetima bolonjeze“, objasnila je. S osmehom sam sebi predstavila mlako oduševljenje majki kada budu došle po svoju decu.

„Zvala je i baka da mi čestita“, rekla je Lili, a meni je osmeh spao s lica. Godinama sam na sve načine pokušavala da svoje propale roditelje držim podalje od svog porodičnog života.

Moj beskorisni otac napustio nas je tokom jednog od svojih mnogobrojnih osvajačkih pohoda, kada sam bila Lilinih godina. Majka je od tada podizala promet alkohola u dućanu svoje stambene lamele za oko dvanaest procenata godišnje. Kada se javljala kao „draga bakica“, to je po pravilu bilo samo zato da izvuče još više od onoga što sam joj mesečno uplaćivala.

„Kakva je bila baka?“, upitala sam obazrivo, jer sam strahovala da je već bila pijana kada je razgovarala s Lili.

„Mrmrljala je“, odgovorila je Lili opuštenim tonom deteta koje baku nikada nije ni doživelo drugačije. Tražila sam prave reči da joj razjasnim to mrmrljanje, ali pre nego što sam ijednu pronašla, Lili je najednom povikala: „O, ne!“

Stresla sam se. „Šta je bilo?“, upitala sam uzrujano, a kroz glavu mi je proletelo hiljadu katastrofalnih scena.

„Tupavi Nils je spržio mrave lupom!“*

Lili je naglo prekinula, a ja sam odahnula jer se ništa strašno nije dogodilo.

Razmišljala sam raznežena o ćerkici i postalo mi je jasno: večeras ni u kom slučaju ne sme da dođe do kidanja *Versače* haljine za Danijela Kona.

Pomislila sam kako bi trebalo da pozovem Aleksa i da mu se zahvalim što je priredio Lili tako divan rođendan. Ali što sam duže razmišljala o tome, postajalo mi je sve jasnije da bismo se sigurno opet posvađati.

Bilo je teško poverovati da smo ikada bili srećni zajedno.

Aleks i ja upoznali smo se na mom putovanju kroz Evropu posle mature. Bio je bekpeker turista, a ja sam bila bekpeker turistkinja. Voleo je da putuje po svetu, a ja sam to činila samo Nini za ljubav. Voleo je Veneciju, a ja sam u njoj pronalazila neizdrživu vrućinu, smrad kanala i najezdu muva biblijskih razmera.

* Iz Kazanovinih sećanja: „Mravi imaju mnoge prirodne neprijatelje: pauke, bubašvabe, klinge s lupama. Goreo sam kao hrišćanin u starom Rimu i umro bih po drugi put u istom danu da me nije poslužila fortuna. Poslednja pomisao koju sam u trenutku uspeo da formulišem, u još uvek prisutnom duhu, bila je: 'Ako ikada sakupim dovoljno dobre karme i tako se preobrazim u čoveka na zemlji, svakom klipanu s lupom lično ću je oduzeti i izgaziti je s punim pravom.'“

Prve večeri u Veneciji, Nina je na obali činila ono što je najbolje umela: zavodila je Italijane svojim anđeoskim plavim loknama. Za to vreme, ubijala sam muve na tone i pitala sam se kako neko može da bude toliko glup da podigne grad napola u vodi. U međuvremenu sam procenila visoku hormonsku zasićenost Italijana, koji su Ninu, sasvim prirodno, ali i mene, odmah šćepali. Jedan od njih zvao se Salvatore. Imao je zakopčana samo dva poslednja dugmeta na beloju košulji, mirisao na jeftin losion posle brijanja a moje „non, non“ tumačio kao podstrek da mi zavuču ruku ispod bluze. Odbranila sam se šamarom i jednim „stronzo“! Nisam zapravo ni znala šta to znači. Čula sam tu reč usput, od nekog gondolijera, ali ona je Salvatorea dovela do ludila. Pretio mi je batinama, ukoliko ne zatvorim usta.

Više ništa nisam rekla.

Dograbio me je ispod bluze. U meni su rasli panika i gađenje. Ali ništa nisam mogla. Bila sam ukočena od straha.

Upravo kada je hteo da spusti ruku na moje grudi, zaustavio ga je Aleks. Pojavio se niotkuda poput viteza iz bajke, u koje, zahvaljujući mome ocu, nikada nisam verovala. Salvatore se ispršio ispred njega s nekakvim nožem. Pri tome je gundao nešto na italijanskom i, mada nisam razumela ni reč, tenor je bio jasan: ukoliko se Aleks odmah ne povuče, postaće zvezda njegove sopstvene verzije filma *Ne okreći se*³. Aleks koji je godinama trenirao džudo izbio je Salvatoreu nož iz ruke. Bilo je to tako snažno da je Salvatore odlučio da podvije rep – u pravom smislu te reči.

Dok je Nina provela noć tako što je izgubila čednost, Aleks i ja smo sedeli u laguni i pričali, pričali... Dopadali su nam se

³ *Don't look now* (1973), horor film; kod nas je prikazivan pod nazivom, *Ne okreći se*. (Prim. prev.)

isti filmovi (*Neki to vole vruće*, *Goli pištolj*, *Zvezdani ratovi*), voleli smo iste knjige (*Gospodar prstenova*, *Mali princ*, *Kalvin i Hobs*), i mrzeli smo iste stvari (nastavnike).

Kada je Sunce iznad Venecije ponovo izašlo, rekla sam mu: „Mislim da smo srodne duše“, na šta je Aleks odgovorio: „Ne samo da to mislim, nego sam siguran u to.“

Čoveče, kako smo se prevarili!

Vratila sam mobilni telefon u džep i najednom sam se osetila usamljenom u udobnom krevetu luksuznog hotela. Bila sam veoma tužna. Trebalo je da ovo bude moj veliki dan, ali Aleks nije bio uz mene. A ja nisam imala želju čak ni da ga pozovem telefonom.

Bilo mi je potpuno jasno: prestali smo da se volimo.

I bio je to treći po redu loš trenutak toga dana.

TREĆE POGLAVLJE

Posle pet minuta koje sam provela sedeći kao omamljena, začulo se kucanje na vratima: kurirska dostava *Versače* haljine. Došao je veliki trenutak: brižljivo sam je vadila iz folije, s namerom da podskočim od radosti. Međutim, noge su mi ostale prikovane za pod. Bila sam šokirana. Haljina je bila plava! Do đavola! Nije smela da bude plava i nikako bez bre-tela! Kreteni su mi poslali pogrešnu haljinu!

Pozvala sam kompaniju zadužen za dostavu istog trenutka: „Ovde Kim Lange. Dobila sam pogrešnu haljinu.“

„Zašto?“, upitao me je glas s druge strane žice.

„To ja vas pitam!“, odvrtila sam glasom najviše frekvencije.

„Hmm...“, začulo se. Čekala sam da se tom hmm pridruži još nekoliko reči, ali to se nije desilo.

„Možda biste mogli da pogledate u svoje papire?“, predložila sam. Od mog glasa mogla je da napsne čaša.

„Dobro. Uradiću to“, stigao je odgovor s dosadom u glasu. Tom čoveku bile su važnije druge stvari: knjigovodstvo, televizija, čačkanje nosa.

„Za sat vremena idem na dodelu *Nemačke televizijske nagrade*“, bila sam uporna.

„Nemačka televizijska nagrada? Nikad čuo“, odvratio je.

„Čujte, ne zanima me sfera vaših intelektualnih interesovanja. Ili ćete sada pogledati gde se izgubila moja haljina, ili ću se potruditi da vaša radnja više nikada ne dobije porudžbinu iz televizijske branše.“

„Nemate razloga da se uzbuđujete. Pozvaću vas odmah“, rekao je i spustio slušalicu.

Odmah je bilo za dvadeset pet minuta.

„Veoma mi je žao, vaša haljina je u Monte Karlu.“

„U Monte Karlu?!“, zavrištala sam histerično.

„U Monte Karlu“, odvratio je bez ikakvog uzbuđenja.

Čovek mi je objasnio da je haljina u mojim rukama bila predviđena za poslovnu pratilju (finiji izraz za kolgerlu) nekog biznismena iz softverske branše. Moja haljina je sada bila kod nje. U Monte Karlu. Dakle, nije bilo vremena da je dobijem. Službenik mi je ponudio odštetu, neki bon, koji mi ništa nije značio. Spustila sam slušalicu i uklela prolivom ne samo tog klipana, nego i sve njegove potomke.

Sva očajna probala sam plavu haljinu i sa žaljenjem zaključila da je „mlada pratilja“ imala očito vitkiju figuru od mene.

Posmatrajući se u ogledalu, primetila sam da mi je ova uska haljina isticala grudi i zadnjicu. Iskreno rečeno, bilo je

nečega u tome. Izgledala sam seksi kao nikad, a haljina mi je prikrivala butine čak mnogo bolje nego ona koja je bila planirana. Kako su mi kao alternativa na raspolaganju bile samo farmerke i džemper s rol-kragom, koji me je bockao zahvaljujući Lorelaj i štrickanju kose, odlučila sam da za dodelu nagrade obučem ovu haljinu.

Tako odevena, spustila sam se liftom u hotelski hol i utisak uopšte nije bio loš: svi muškarci buljili su u mene i nijedan nije gubio ni sekund da me eventualno pogleda u lice.

Na izlazu iz hotela čekao me je Karstens. Bio je veoma iznenađen: „Au, dušo, tvoja haljina zaustavlja dah.“ Osećala sam kako mi haljina pritiska grudni koš i zakrkljala sam: „I meni.“

Stigla je crna BMV limuzina. Vozač mi je otvorio vrata i držao ih tako čitavih dva i po minuta, koliko mi je trebalo da se skupa s haljinom smestim unutra, a da ona ne pukne zbog nekog nesmotrenog pokreta.

Po večernjoj kiši vozili smo se kroz *biznis-park*⁴ Keln-Osendorf, koji je poprimio šarm poslednjih trzaja postatomskeg sveta. U njemu je bio *Koloneum*, mesto održavanja dodele televizijske nagrade. Bacila sam pogled na neku napuštenu halu s razbijenim oknima i pri tom me je iznova prožeo osećaj usamljenosti.

Boreći se protiv toga, zgrabila sam mobilni telefon i pozvala kuću. Niko se nije javio. Najverovatnije je rođendanska horda poput tornada poslednji put tutnjala našom kućom. Aleks ih je bodrio svojim dobrim raspoloženjem. Svi su se zabavljali, a ja nisam bila s njima. Žalosno.

⁴ *Business park*, obuhvata skladišta, logistički centar, kancelarijski prostor, velike studije, hale za održavanje većih manifestacija itd. Gradi se u blizini autoputeva i aerodroma. (Prim. prev.)

Tek kada su našoj limuzini odmahнула sva moguća obezbeđenja i kada se ova zaustavila na crvenom tepihu, adrenalina mi je proterao mračne misli, jer je tu stajalo preko dvesta fotografa.

Vozač mi je otvorio vrata. Boreći se s tesnom haljinom i najbrže što sam mogla (što će reći, trapavo i sporo) izašla sam iz limuzine. Stala sam usred najveće oluje bleštavih blijeva u svom životu. Fotografi su uzvikivali: „Ovamo, Kim!“ „Pogledaj me!“ „Tako je seksi!“ Bilo je ludo i uzbudljivo. Bilo je opojno.

Tako je bilo sve dok se nije zaustavila naredna limuzina. Kao po komandi, dvesta objektiva okrenulo se od mene i fotografisalo Veronu Pot. Završili su sa mnom i sada se čulo: „Ovamo, Verona!“ „Pogledaj me!“ „Tako je seksi!“

Karstens i ja smo seli na svoja mesta. Događaj je počeo i morala sam da se naslušam svakakvih govora, pre nego što je Ulrich Vikert najavio kategoriju *Najbolje vođena informativna emisija*. Počelo je! Konačno! Srce mi je ubrzano kucalo. Mora da se ovako osećaju piloti mlaznjaka. Kada probijaju zvučni zid. Kada se pri tom katapultiraju iz aviona. Kada zaključe da su zaboravili padobran.

Posle kratkog govora, od kojeg nisam razumela ni reč, od silnog uzbuđenja, Vikert je objavio imena nominovanih: „Danijel Kon, Sandra Majšberger i Kim Lange“. Na platnu u sali videli smo se u velikom formatu. Ulagali smo truda za opušten osmeh, ali je u tome jedino Danijel delovao ubedljivo.

Vikert je povisio ton: „A pobednik u kategoriji *Najbolje vođena informativna emisija* je...“ Otvorio je koverat i napravio umetničku pauzu. Srce mi je lupalo još jače, postižući rekordan tempo, s tendencijom da se potom potpuno zaustavi. Ništa nije moglo da ga kontroliše.

Vikert je konačno završio s umetničkom pauzom i izgovorio: „Kim Lange!“

Osetila sam kao da me je pogodio ogroman bat, ali bezbolno. Ispunjena oduševljenjem, ustala sam i zagrlila Karstensa, koji me je ponovo štipnuo za obraz.

Zapljeskala sam.

Nije trebalo to da učinim.

Možda bih tada čula „krrrrc“.

Ili bih se začudila zašto se moja glavna neprijateljica Sandra Keling smejala. Namesto toga, trebalo je da joj izlazi bela pena na usta.

Postala sam sumnjičava tek na putu ka bini, kada sam čula prvi kikot. Potom i sledeći. Pa i treći. A onda se kikotanje pretvorilo u opšti smeh.

Na prvom stepeniku prema podijumu shvatila sam da se osećam drugačije, nekako vazdušastije i slobodnije u zadnjem delu. Obazrivo sam proverila svoju zadnjicu. Haljina se rascepala.

Ali to nije bilo sve: da bih se nekako uvukla u nju, nisam obukla gaćice.

Pokazala sam svoju zadnjicu pred hiljadu i po ljudi!

I trideset tri kamere!

A zahvaljujući njima, pred šest miliona gledalaca ispred malih ekrana!

ČETVRTO POGLAVLJE

U tom drugoplasiranom najbednijem trenutku toga dana, trebalo je u stvari da opušteno izađem na binu. Trebalo je